

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 372/2019
20.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Весне Поповић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Павловић Миодраг, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Манић Ненад, адвокат из ..., ради својине на непокретности, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4573/17 од 17.08.2018. године, у седници већа одржаној дана 20.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4573/17 од 17.08.2018. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4573/17 од 17.08.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Трстенику П 92/17 од 08.09.2017. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен је тужбени захтев, и то за утврђење да је тужилац АА власник по основу одржаја дела кат. парц. ... у мерама и границама описаним у том ставу изреке, што је тужени дужан да трпи да се у ... упише на име тужиоца. Ставом другим изреке, одбијен као неоснован тужбени захтев за утврђење да је тужилац власник по основу одржаја дела кат. парц. ... у мерама и границама описаним у том ставу изреке и да је тужени дужан да трпи упис тог права на тужиоца. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да на име накнаде трошкове парничног поступка исплати тужиоцу износ од 135.590,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4573/17 од 17.08.2018. године, одбијене су као неосноване жалба тужиоца и жалба туженог и првостепена пресуда је потврђена.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП. У ревизији се наводи да је побијаном одлуком одступљено од судске праксе.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2. наведеног члана).

Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о изјављеној ревизији као о изузетно дозвољеној у смислу одредбе члана 404. став 1. ЗПП, имајући у виду да оцена о испуњености услова за одржај зависи од утврђеног чињеничног стања, да ревидент није приложио другачију правноснажну одлуку апелационог или ревизијског суда у истој или сличној чињенично правној ситуацији, као и да су у овој ствари разлози другостепеног суда у складу са судском праксом. Примена материјалног права је условљена утврђеним чињеничним стањем, које се не може побијати у поступку по ревизији. Одржај као правни институт у судској пракси је заступљен. Обилата судска пракса постоји у погледу примене тог правног института. Одлукама нижестепених судова није одступљено од судске праксе у погледу захтеваних услова за одржај, чија се испуњеност цени према чињеницама утврђеним у спроведеном поступку.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за примену института изузетне дозвољености ревизије и на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Према новелираном члану 403. став 3. Закона о парничном поступку ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Тај износ је према члану 23. став 1. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 55/14), релевантан за оцену дозвољености ревизије у свим поступцима који су правноснажно окончани након ступања на снагу наведених измена.

Имајући у виду да је у тужби поднетој 12.09.2014. године означена вредност предмета спора 50.000,00 динара, што по тада важећем курсу (1еу/119,0029 динара) одговара динарској противвредности 420,15 еура, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија туженог недозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Имајући изложено у виду, на основу члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Божидар Вујичић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић